

FABIO MAXIMO A LES ARTS

Quinto Fabio Maximo Verrucoso "Cunctator" (285-203 a. C.) pertanyia al prestigiós llinatge dels Fabios. Formà part de la famosa delegació que donà a escollir als cartaginesos entre la guerra o la pau (218 a. C.). La resposta fou la invasió d'Itàlia per Aníbal. Havia començat la II Guerra Púnica. Els romans sofriren derrotes a Tesino, Trebia i Trasimeno davant el geni militar i estratègic d'Aníbal i, desesperats, nombraren dictador (algú nombrat per solucionar problemes greus amb quasi plens poders, no la connotació de la paraula que té avui) Fabio Maximo, qui optà per guerra de guerrilles reconeixent la superioritat cartaginesa. Alguns patricis impacients no estaven d'acord (d'aquí el sobrenom de "Cunctator" = "Indecís", "Contemporitzador") i el seu principal opositor era el seu lloctinent, Minucio Rufo, qui forçà la batalla a camp obert i a punt de la derrota total fou socorregut per Fabio. Malgrat això acabaren per treure-li el comandament i el donaren a Cayo Terencio Varron, qui no escoltà els consells de l'altre cònsol Emilio Paulo, atacà i fou estrepitosament derrotat a la batalla de Cannas (216 a. C.). Varron escapà amb vida i Emilio Paulo caigué en combat (un fill d'aquest fou adoptat per Escipió l'Africà i se'l coneix com Escipió l'Africà, el Jove). Tornaren a donar-li el comandament a Fabio que continuà amb la seva tàctica (malgrat tot fou l'únic romà, fins ara, a qui Aníbal li tenia respecte) en el moment que apareixia l'estrella d'Escipió que portà gran part de la guerra a Hispània. Fabio veié l'èxit dels dos cònsols, pràcticament alumnes seus, Cayo Claudio Nerón i Marco Livio Salinator sobre Asdrúbal, germà d'Aníbal, a Metauro (207 a. C.) i el principi de l'enfonsament de Cartago. El que no veié fou el triomf final d'Escipió sobre Aníbal a Zama (202 a. C.) amb la capitulació final de Cartago... FUENTES- Polibio ens explica l'enfrontament amb Aníbal mentre Tito Livio i Plutarco ho fan de forma més abarrocada. Plutarco en la seva sèrie de "Vides paral·leles" compara Fabio amb Pericles per la seva tàctica prudent a la Guerra del Peloponeso (tampoc compresa per alguns compatriotes seus). Quinto Ennio, Aulo Gelió i Valerio Maximo complementen el personatge amb diversos detalls però tots els escriptors coincideixen en la seva prudència i saviesa. Més endavant, en la LITERATURA- La seva fidelitat a la paraula donada (el Senat es negà a pagar el rescat d'uns presoners romans i Fabio ho realitzà de la seva pròpia butxaca) és recordada per

Vicentius de Veauvais i més endavant en la "Gesta Romanorum", anònim (imprès per primera vegada a Lovaina, 1473). Per la seva prudència és lloat per Francesco Petrarca en el capítol dedicat a Fabio a "De Viris Illustribus" (1337) i per això forma part del grup pictòric inspirat per Petrarca a Pàdua. Entrant a la PINTURA, GRAVAT i DECORACIÓ veiem a una capella de Siena a principis del segle XV, Fabio amb altres personatges, com Lucio Junio Bruto, relacionats per la paciència. A Perugia és representat juntament amb Sòcrates i Numa Pompilió per la seva comú qualitat de la prudència en unes pintures de Il Perugino. Pietro di Cortona el col·loca a la gran decoració del sostre del Palazzo Barberini a Roma (1633-1639) —encarnant, una vegada més la prudència— en una grisalla en un dels cantons (la grisalla és una tècnica pictòrica de tint monocromàtic que produeix sensació escultòrica i fou emprada en esbossos i dibuixos per alguns escultors del segle XV en degradació d'únic color, generalment gris o groc obscur). Seguint "De Inventione", de Ciceró en les altres tres cantonades es troben Mucio Escévola (la valentia), Manlio Torcuato (la justícia) i Escipió el Africano (l'autodominà). En una altra pintura de sostre a Landshut realitzada per Johann Boksberger (prop de 1512) posa Fabio enmig dels dos Catons: Catón el Vell i el seu descendent Catón el Jove. La vida de Fabio és representada en set escenes pintades per Daniele de Volterra (1538) en el Palazzo Massimo alle Colonne, a Roma, per la família Colonna la qual assegurava que Fabio havia estat un avantpassat. Seguint la biografia de Plutarco, Francesco da Siena il·lustra vuit frescs per l'abat Fabio Colonna en el Palau Abacial de Grottaferrata (acabats en 1547). Giambattista Tiepòlo el pintà com a delegat a Cartago en una col·lecció d'escenes de la història romana. La reconciliació de Fabio i Minucio Rufo fou representada, a part de Volterra, en un esbós al oli a càrrec de Rubens, actualment en el Museum Boymans van Beuningen de Rotterdam. Hi ha alguna representació dels prínceps d'Orange com a figures romanes realitzades en 1648 a Amsterdam després de 80 anys de guerra, una altra pintura a la sala del burgmestre a l'Ajuntament d'Amsterdam on apareixen Fabio i el seu fill i una altra escena per la campana de xemeneia efectuada per Jan Lievens (1656), basada en els versos de Joost van den Vondel.

NARCÍS RIBOT I TRAFI

Aquells blanquets del r'n'r -II: Gent del country

-Gérard Herzhaft: *La gran enciclopedia del blues* ("Ma Non Troppo", Ediciones Robinbook, S.L., Barcelona, 2003), p. 47: "La segregació empujò a los negros a desvincularse de la cultura blanca. Crearon una forma de canción popular que narra en primera persona del singular las tribulaciones del cantante, sus tormentos, su "blues". Esta innovadora forma sedujo rápidamente a los blancos del sur. Desde sus orígenes, la música country estuvo fuertemente marcada por el blues. Creció a su lado como una prima o casi una hermana. (...)".

-Charlie Gillet: *Historia del rock. El sonido de la ciudad* ("Ma Non Troppo", Robinbook, Barcelona, 2008), p. 30: "(...) La música country compartía raíces con el gospel negro y en los años cuarenta probablemente absorbió más elementos de música negra que los aceptados hasta el momento por la corriente principal popular de la época. El "sagrado" cantante country de la Decca, Red Foley, grabó canciones gospel escritas en los años treinta por el compositor negro Thomas Dorsey; Ernest Tubb, también en la Decca, actualizó el estilo de blues blanco de Jimmie Rodgers al introducir la guitarra amplificada eléctricamente en lo que se conocía como estilo "honky tonk". Para la Columbia, tanto Roy Acuff como Bill Monroe mostraron influencias negras en sus estilos, llamados "Smokey Mountain" y "Blue Grass" respectivamente, mientras los Delmore Brothers (para King, uno de los pocos sellos independientes en el mercado country) y algunos otros interpretaban lo que denominaban "hillbilly boogie". Cuando surgió en el nuevo sello MGM a finales de los cuarenta, Hank Williams mezcló todos estos estilos country con influencias negras mediante un ritmo tan intenso como le permitiera su supervisor de grabación, Fred Rose."

-Article "Rockabilly" de "Wikipedia, the Free Encyclopedia": Durant els anys 30 i 40 del segle XX, dos nous sons varen sorgir.

Bob Wills i els seus Texas Playboys són els principals representants del western swing, que combinava veu country i steel guitar amb influències de jazz de big band i seccions de metalls. La música de Wills va assolir una enorme popularitat. I el cas és que les seves gravacions de mitjan anys 40 fins als primers 50 inclouen uns ritmes "two beat jazz", uns "cors de jazz" i un treball de guitarra que varen precedir els primers temes enregistrats de rockabilly. Només cal citar en aquest sentit les següents paraules de Wills: "Rock and roll? Vaja, home, si és la mateixa mena de música que hem vingut tocant d'ençà de 1928! ... El ritme bàsic és igual, només que va passar per una colla de noms diferents al meu temps. És la mateixa cosa tant si et limites a seguir el ritme d'un tambor, com a Àfrica, com si acompanyes aquest mateix ritme amb tot d'instruments. El ritme és el que importa."

"En acabat que artistes de blues com Meade Lux Lewis i Pete Johnson varen desencadenar una febre boogie a escala nacional a partir de 1938, artistes de country com Moon Mullican, els Delmore Brothers, Tennessee Ernie Ford, Speedy West, Jimmy Bryant i els Madox Brothers and Rose varen començar a gravar allò que va ser conegut per "hillbilly boogie", que consistia en veu i instrumentació "hillbilly" amb una línia de baixa boogie."

-Article "Bill Flagg" de "Wikipedia, the Free Encyclopedia": "Flagg va iniciar la seva carrera a la ràdio com a "cowboy cantant" anomenant-se ell mateix The Lone Pine Cowboy. Aleshores, es va decantar pel bluegrass, però, amb el seu amic John Sligar, va canviar al rockabilly el 1954. Precisament, Flagg és el primer músic que se sap que va usar aquest terme. L'estil musical com a tal ja existia, no obstant, i havia estat interpretat per artistes com Hardrock Gunter o Roy Hall. (...)".

JFJ

C/ Major, 16 - Tel. 972 32 00 70
SANT FELIU DE GUÍXOLS
fotollorca@hotmail.com

FOTOCÒPIES B/N - COLOR
FOTOS CARNET
SERVEIS DIGITALS -
LABORATORI COLOR
VENDA MATERIAL

EMPRESA DE NETEJA

- Neteges, Manteniment
- Neteja de Vidres: Particulars, Comunitats, Empreses, Naus Industrials
- A brillantat de Terres: Pisos o Cases, Nous o Vells, Pàrquings, etc.

PRESSUPOST SENSE COMPROMÍS

Si vols Qualitat i Serietat truca'ns, et sorprendrem

Joan Camisó, 8 - Tel. 678 694 991
SANT FELIU DE GUÍXOLS

Vols viure rodejat de natura a Bell-lloc?
Fariem permuta per pis a Sant Feliu
Truqueu el 627 412083
de 13.00-14.00 hores